

AMBER GARZA



NEM A TE
ÉLETED



PULSE
VÁLOGATÁS

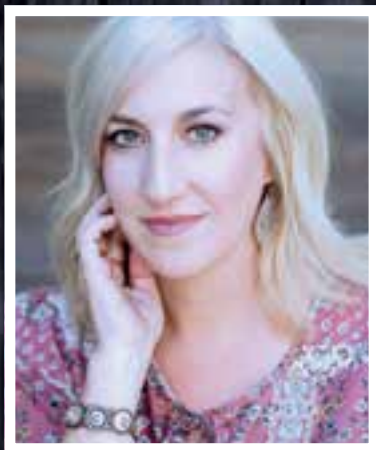


Minden egy átlagos őszi reggelen kezdődik,

amikor Kelly Medinát felhívja a fia gyermekorvosa, hogy megerősítse a közelgő védőnői találkozót. Ez egy kegyetlen tévedés: a fia egy évvel ezelőtt elment főiskolára, és Kelly még sosem érezte magát ennyire egyedül. A recepciós gyorsan elnézést kér, mondván, hogy van egy másik Kelly Medina nevű anya is a városban, és biztos elcserélte a számukat.

Kelly napokig nem tud nem gondolni a nőre, akinek a neve megegyezik az övével. Ugyanabban a városban él. Van egy fia, akit még mindig a karjában tarthat, és az egész élete előtt áll. Nem bírja megállni, hogy ne keresse őt. A boltban, az edzőteremben, a közösségi médiában. Amikor Kelly véletlenül összefut az egyedülálló anyával a gyermekorvosi rendelő előtt, kíváncsiságát tettek követik.

Valószínűtlen barátságuk új célt ad Kellynek: gondoskodik erről a fiatal nőről és imádnivaló kisfiáról. Kapcsolatuk azonban hamar megszállottsággá válik, és amikor az egyik Kelly eltűnik, nos, a másik talán tudja, miért.



© Megan Squires

AMBER GARZA

szenvedélyesen rajong az írott szóért. Már kisgyerekként füzetpapírból és kapcsokból készített könyveket. Hobbijai között szerepel az olvasás és az éneklés. A kávé és a bor a kedvenc itala (nem feltétlenül ebben a sorrendben). Zenehallgatás közben szokott írni, és úgy beszél a karaktereiről, mintha azok valódi emberek lennének. Férjével és két gyermekével él a kaliforniai Folsomban, ahol egy másik Amber Garza is lakik.

Tudj meg többet a könyvről:

www.ambergarza.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„A cselekmény gyilkos fordulatokkal halad a váratlan vég felé. Az egyes szám második személy körmönfont használatával Garza helyenként őrlítően kétségessé teszi, hány Kelly van, és melyik melyik. A megszállottságról és a bosszúról szóló könyvek rajongói elégedettek lesznek.”

PUBLISHERS WEEKLY

„Ez a könyv az iskolapéldája annak, amit én szeretek popcorn-kriminek hívni: egy szórakoztató mese, amely eteti magát, és nem úszik túlságosan a vérben.”

CRIME BY THE BOOK

„Azt hiszem, a Nem a te életed simán talál magának olvasótábort az olvasni szeretők között. Poénos. A vágató cselekmény és a zakkant főszereplő szavatolja, hogy addig le se tegyük a könyvet, amíg ki nem derítjük, mit lép legközelebb a hősnő.”

READASaurus

„Meglehetősen hátborzongató rémtörténet a megszállottságról!”

POPSUGAR

„Ha szereted a jó, tekervényes cselekményt tele lélegzetelállító pillanatokkal, akkor a Nem a te életed a te könyved. Engem nagyon lekötött, mert végig nem hagyott nyugodni, hogy mire megy ki az egész. Kelly az ott a könyvtárban a gyertyatartóval, vagy...? Nagyon élvezetes elmetorna! Vedd csak le a polcról, nem fogod megbánni! Abszolút fantasztikus.”

NERD PROBLEMS



AMBER GARZA

NEM A TE ÉLETED

— részlet —

ELSŐ RÉSZ

„Van az úgy, hogy akarjuk, amit akarunk,
még akkor is, ha tudjuk róla, hogy megöl.”

DONNA TARTT

ELSŐ FEJEZET

EGY HÉTFŐ REGGEL VOLT, OKTÓBER ELEJÉN, AMIKOR először hallottam rólad. Éppen jöttem ki a zuhany alól, amikor megszólalt a telefonom. Miután magamra rántottam egy fürdőköpenyt és megkötöttem az övét, berohantam a szobámba, és felkaptam az éjjeliszekrényről a mobilomat.

Ismeretlen szám.

Az ilyeneket általában figyelmen kívül hagyom, de ha már iderohantam... és különben is azt gondoltam, hogy talán dr. Hillerman rendelőjéből hívnak.

– Halló? – lihegtem. Libabőrös lettem, így szorosabban összehúztam magamon a fürdőköpenyt. Ázott hajamból csöpögött a hátamra a víz.

– Kelly Medina?

Klassz! Egy ügynök.

– Igen – válaszoltam. Már bántam, hogy felvettem.

– Szia, Kelly! Nancy vagyok dr. Cramer rendelőjéből! Azért telefonálok, hogy el ne felejtse, hogy e pénteken délelőtt tízkor babakontroll!

– Babakontroll? – Elnevettem magam a meglepetéstől. – Nagyjából tizenkilenc évet késett.

– Pardon? – kérdezte Nancy hallható zavarral.

– Az én fiam nem baba – magyaráztam. – Tizenkilenc éves.

– Jaj, elnézést! – mentegetőzött azonnal Nancy. Hallottam a billentyűzet kattogását. – Bocsánatot kérek. Nem a jó Kelly Medinát hívtam.

– Van másik Kelly Medina is Folsomban? – A lánykori családnevem Smith. Rajtam kívül millió Kelly Smith él még világszerte, akár Kaliforniában is, de amióta feleségül mentem Rafaelhez, nem találkoztam még egy Kelly Medinával. Mostanáig, amíg nem jöttél te.

– Igen. A gyereke az új páciensünk.

Mintha csak tegnap történt volna, hogy az én gyerekem volt új páciens. Eszembe jutott, hogyan ültem dr. Cramer várójában, karomon pici újszülöttemmel, várva, hogy az asszisztens engem szólítson.

– Fogalmam sincs, hogyan történhetett. Talán a rendszer keverte össze a számaikat, vagy valami ilyesféle – dűnnyögte Nancy. Nem tudtam, magában beszél-e vagy hozzám. – Még egyszer elnézést kérek.

Megnyugtattam, hogy nincsen semmi baj, aztán letettem. A hajam még mindig vizes volt, de szárítás helyett lementem a földszintre, hogy előbb főzzek egy teát. Útközben elhaladtam Aaron szobája előtt. Az ajtó csukva volt, ezért benyomtam a tenyeremmel. A deszka hideg volt a bőrömnek. Dideregve néztem a szépen

bevetett ágyat, a falon rajzszögekkel felerősített posztereket, a sarokban az elsötétült laptopot.

Szobája ajtófélfájának dőlve visszaemlékeztem arra a napra, amikor elutazott a főiskolára. Felidéztem széles mosolyát, ragyogó szemét. Olyan türelmetlenül várta, hogy elmehessen, hogy itt hagyhasson *engem*. Örülnöm kellett volna. Azt csinálja, amire neveltem.

A fiúknak fel kell nőniük, és el kell hagyniuk az otthont. Gondolatban tudtam, de a szívemnek nehéz volt elengednie. Miután becsuktam Aaron ajtaját, lementem a konyhába.

Csend volt a házban. Valamikor megtöltötték a hangok: Aaron apró lábának dobogása a folyosón, játékainak csipogása-berregése, majd ahogy időződött, a csacsogása. Most örökké csak a csend volt. Különösen hét közben, amikor Rafaelt Bay Areában marasztalta a munkája. Aaron több mint egy éve ment el. Azt hihetnéd, mostanra megszoktam. Ám ez csak rosszabb lett az idővel. Az örökös csend.

A telefon kizökkentett. Egy másodpercig úgy éreztem, visszarepült velem az idő, erre vágytam minden nap. Mikor Aaron megszületett, mindenki azt mondta, élvezzem ki minden percét, mert nagyon gyorsan elrepül. Ezt akkor nehéz volt elképzelnem. Nem volt a legkönnyebb életem, amíg felnőttem, és bizonyosan nem szállt el szélesebben. A terhességem kilenc hónapja meg mintha egy örökkévalóságig tartott volna, egyik nap hosszabb volt, mint a másik.

De azoknak volt igazuk, akik figyelmeztettek.

Aaron gyermekkorára elröppent. A percek cikáztak, akár a lepkék, nem lehetett megfogni őket. Mostanra tovaszállt. Aaron férfi lett. Én pedig egyedül voltam.

Rafael folyton biztatott, hogy keressek valamilyen elfoglaltságot, amellyel kitöltöm az időmet, de azzal már próbálkoztam. Mikor Aaron először ment el, egy csomó állásra jelentkeztem, de mivel olyan hosszú időre kiesetem a munkából, senki sem akart alkalmazni. Akkor javasolta Christine az önkénteskedést. Így hát besegítettem egy helyi élelmiszerbanknál, heti egy alkalommal ételt osztottam, alkalmanként végeztem egy kis adminisztrálást. Szórakoztatott, de nem volt elég. Szinte semmi időmbe sem került. Különben is, én csak egy voltam a rengeteg önkéntes között. Nem volt szükség rám. Nem úgy, mint Aaronnak, amikor még gyerek volt.

Mikor elment, a Kelly, akit ismertem, megszűnt létezni. Elillant, mint a pára. Már csak kísértő szellem voltam a házamban, az utcákon, a városban.

Miközben forrt a víz, rólad gondolkoztam. Azon, hogy milyen szerencsés vagy, mert van egy kisbabád, és előtted az élet. Találgattam, mit csinálhatsz ebben a pillanatban. Bizonyosan nem kuksolsz egyedül a nagy, csendes házadban. Nem, most nyilván az aranyos, kacagó kisbabádat kergeted a verőfényes napalidban, aki négykézláb menekül előled a játékokkal teleszórt padlón.

Fiad lenne? A telefonáló hölgy nem mondta, de annak képzeltem el. Pufók, mosolygós kisfiúnak, mint az én Aaronom.

A kanna sípolt. Megrezzentem. Kitöltöttem a forró vizet egy bögrébe, amiből felcsapott a pára, és köröket rajzolt az arcom elé. Beledobtam egy filtert, és a csempézett, hűvös konyhapultnak támaszkodva mélyen beszívtam az illatát. A nagy, síküveg ablak a tökéletesen nyírott pázsitunkra nézett, az élénkzöld fűre, ahol rózsabokrok sorakoztak. Mindig nagy gondom volt a rózsákra. Mikor Aaron kicsi volt, mindig szeretett volna segíteni a metszésben, de sosem engedtem. Gondolom, attól féltem, hogy elrontaná. Mekkora ostobaságnak tűnik ez ma már!

Szúrt a szívem, fújtam egy nagyot.

Az udvarodra gondoltam. Milyen lehet? Vannak rózsáid? Te engednéd a fiadnak, hogy megmetssze őket? Te elkövetnéd ugyanazokat a hibákat, amelyeket én?

A számhoz emeltem a bögrét, és ittam egy apró kortyot. Menta volt, a kedvencem. Megfürdöttem a nyelvemet az ízben, mielőtt lenyeltem. A hűtőszekrény duruzsolt, a jég mocorgott a fagyasztóban. A vállam kissé megfeszült, köröztem vele, majd ittam még egy kortyot.

Ellöktem magamat a pulttól, és a lépcsőhöz indultam, amikor elkezdett rezegni a zsebemben a mobil. A pulzusom azonnal kiugrott. Nem lehet Rafael. Professzor lévén az első órája már elkezdődött.

Aaron?

Ugyan. Christine-től jött sms.

Jössz délelőtt jógázni?

Már lezuhanyoztam, és éppen bele akartam vágni legújabb rendezési tervembe. Ma az éléskamra volt soron. Múlt héten vásároltam egy csomó új dobozt és tárolót. A pénteket azzal töltöttem, hogy felcímkeztem őket, de a hétvégén szünetet tartottam, mert Rafael itthon volt, és most alig vártam, hogy folytathassam. A földszinten már több szekrényt is átrendeztem, de az volt a tervem, hogy átpakolom a ház összes beépített és beépítetlen szekrényét.

Általában szerettem a jógát, de mára túl sok dolgom volt.

Nem, írtam be. Aztán harapdálni kezdtem az ajkamat, és töröltem a szót. Rámeredtem a telefonra. A kijelzőn felmerült a tükörképem: rendetlen haj, sápadt arc, sötét karikák a szemem alatt.

Többet kellene kimozdulnod. Mozognod kellene. Nem egészséges itthon ülni egész nap, kongott a fejemben Rafael hangja.

Végül is a pakolás megvár, különben is csak álattatom magamat. Valószínűleg csak két órát töltenék a rendezkedéssel, aztán hagynám az egészet, és elkezdenék netes blogokat meg cikkeket olvasni, vagy fejest ugranék a legújabb krimibe.

Begépeltem, hogy igen, elküldtem Christine-nek, aztán rohantam a szobámba készülődni.

Harminc perccel később leparkoltam az edzőterem előtt. Amikor kiszálltam, hűvös szellő borzongatta meg a karomat. Örültem neki a három perzselően forró, nyári hónap után. Mindig az ősz volt a kedvenc évszakom. Élveztem a gazdagságát, a sütőtököt, az

almát, a rusztikus színeket, de leginkább a lombhullást és az avar elgereblyézését. A fák kopárságát. Azt, ahogy a levetkőzött régi átadja a helyét az újnak. Valaminek a vége, de ugyanakkor kezdete is.

Bár még nem tartottunk ott. A levelek még zöldelltek, és délutánra felmelegszik a levegő. Ám reggelente és esténként már kaptunk egy aprócska kortyot az őszből, eleget ahhoz, hogy többre szomjazzak.

Vállamra igazítottam a tornazsákot, és fürgén keresztülvágtam a parkolón. Bent még hidegebb volt. A légkondicionáló úgy harsogott, mintha negyven fok lenne odakint. *Épp jó.* Még több okom lesz leizzadni. Rámosolyogtam a recepciósrá, és előhúztam a kulcsaimat, hogy lehúzhassa a kártyámat. Csakhogy a kártya hiányzott a kulcskarikámról.

Kotorásztam a táskámban, de abban sem volt. Fülíg vörösen, mentegetőzve mosolyogtam az unott recepciósrá.

– Úgy látszik, elkevertem valahova a kártyát. Rákeresne a nevemre? Kelly Medina.

Tágra nyílt a szeme. – Fura. Ma már járt itt egy hölgy, akit ugyanígy hívtak.

Dübörgött a szívem. Évek óta jártam ebbe az edzőterembe, és még soha, senki sem hozott szóba téged. Vajon mikor kezdtl itt edzeni?

– Itt van még? – Úgy fürkésztem az előteret, mint-ha felismerhetnék.

– Nem, irtó korán jött.

Hát persze, hogy korán jöttél. Én is azt csináltam, amikor Aaron pici volt.

– Oké. Be van regisztrálva, Kelly – mondta a recepciós, és beengedett.

Tornazsákomat szorongatva igyekeztem felfelé a lépcsőn a jógateremhez, miközben rád, és csakis rád tudtam gondolni. Néhány fiatal nő ment előttem, fesszes atlétatrikóban és nadrágban, vállukon tornazsákkal. Hangosan nevettek és fecsegték, hosszú lófarkuk ugrált. Próbáltam elmotyogni egy elnézést, hogy elmehessek mellettük, de nem hallottak. Türelmetlenül harapdáltam az ajkamat, de inkább lelassítottam mögöttük. Végre sikerült felérnem a lépcső tetejére. A lányok a kardiogépekhez mentek, én pedig belöktem a jógaterem ajtaját.

Christine már a szőnyegén ült. Szőke haját tökéletesen fésült lófarokba kötötte. Szeme ragyogott, ajka fénylett. Lesimítottam kócos barna hajamat, megnyaltam kiszáradt ajkamat.

Christine szélesen mosolyogva intett. – Hát tényleg eljöttél!

– Bizony! – Ledobtam a zsákomat és a szőnyeget az övé mellé.

– Nem voltam biztos benne, régen jártál itt.

Vállat vontam, leültem a szőnyegemre. – Sok dolog volt.

– Ó, azt meg tudom érteni! – legyintett vékony kezével. – Maddie-nek és Masonnak irtó sok foglalkozása van mostanában, alig győzőm számontartani!

– Durván hangzik – motyogtam, és kiléptem a gumipapucsból. Ez a baj, ha az ember túl korán megy

férjhez és vállal gyereket. A legtöbb barátnőm még mindig gyereket nevel.

– Én csak tudom! Alig várom, hogy felnőjenek, és végre azt tehessem, amit akarok!

– Ja, az a legjobb – jegyeztem meg gúnyosan.

Legörbült a szája. – Jaj, ne haragudj, nem rád céloztam... – Sápadt arca kipirult. – Tudom, mennyire hiányzik Aaron. Épp csak...

A fejemet ráztam, és rámosolyogtam. – Nyugi, elfogtam!

Christine-nel sok éve ismerkedtünk meg egy jóga-tanfolyamon. Azok közé a nők közé tartozik, akiből szinte mindenestől hiányzik a diszkréció. Legelőször ez tetszett meg benne. Tetszett, hogy olyan nyers és valóságos. Mások kerültek, nem tudták hova tenni bántó kijelentéseit. Én viszont üdítőnek, és megmondom őszintén, mulatságosnak találtam.

– Emlékszem arra a nyüzsgésre, mikor Aaron kicsi volt – mondtam. – Az egyik évben baseballra és kosárlabdára jelentkezett. A kettő kissé átfedte egymást, és esküszöm, szinte minden nap vittem valamilyen meccsre vagy edzésre.

– Igen! – vágta rá Christine lelkesen, érezhető megkönnyebbüléssel. – Időnként túl sok tud lenni!

– Ja, időnként az – helyeseltam.

Közeledett az órákezdés, egyre többen lettek a teremben, elsősorban nők, bár férfiak is akadtak, akik leginkább a feleségükkel vagy a barátnőjükkel jöttek. Párszor megpróbáltam rávenni Rafaelt, hogy kísérjen

el, de úgy kinevetett, mintha maga a gondolat is abszurd lenne.

– Emlékszel, amikor még csak néhányan lézengtünk itt? – kérdezte Christine. Tekintete végigsuhant a termen.

Bólintottam, körülnéztem. Sok új volt, akiket nem ismertem. Nem csodálkoztam. Folsom nagyot fejlődött abban a tíz évben, amióta itt laktam. Naponta költöztek ide új emberek.

Bámultam a közénk bezsúfolódó idegeneket, és megborzongtam, mert a gondolataim visszavándoroltak hozzád. Még nem is találkoztunk, de máris úgy éreztem, mintha ismernélek. Ugyanaz volt a nevünk, ugyanabba az edzőterembe jártunk, ugyanaz az orvos kezelte a gyermekünket.

Olyan volt, akár a kiszmet. A sors hozott ide hozzám. Ebben biztos voltam.

De miért?

MÁSODIK FEJEZET

A BOR SÖTÉTVÖRÖSEN ÖRVÉNYLETT A POHÁRBAN, pókhálóra emlékeztető mintákat hagyva az üvegen. Christine a szájához emelte az italt, meghúzta.

– Te nem kérsz? – Felvonta a szemöldökét, mint-ha olyan bizarr lenne, hogy hétfőn, déli tizenkettőkor nem iszom szeszt.

Nem tudom, miért hagytam rábeszélni magamat az ebédre a jóga után. Ma még dolgokat kellett volna intéznem, és alig vártam, hogy letehessem az átizzadt tornaruhámat.

– Nem. Az a helyzet, hogy nem maradhatok sokáig – magyaráztam. – Ebéd után irány a bolt.

– Menj holnap! – javasolta kissé türelmetlenül. – Ugyan, igyál már meg egy pohárral velem!

– Holnap nem mehetek. Be kell vásárolnom a mai vacsorához. – Végigolvastam a menüt, hogy mit lehet enni. A hamburger sült burgonyával biztatónak látszott. Ki voltam éhezve. Lenéztem a hasamra, amely rálógott a nadrágom korcára, és elkomorodtam. *Talán mégsem kellene.*

Amikor megismertem Rafaelt, vékony voltam. Csak Aaron születése után változott meg a testem, puhább, kerekébb lettem. Bár engem nem zavart. Asszonyosnak látszottam. A súlytöbblet igazolta a csodát, amely a testemben történt. Mellesleg minden nővel ez történik, nem? Kevéssel Aaron születése után Raf elkezdett rosszindulatú megjegyzéseket tenni. Szemmel tartotta, mit eszek, és sürgetett, hogy tornázzak többet. Hallgattam rá, visszafogtam, és őriztem is az alakomat, ám nemrég ismét felszaladt rám egy kevés.

A Santa Fe csirkehúsos salátát választottam. Öntettel.

– Jaj, kérlek – mondta Christine – úgyse jön haza ma este senki! Pattogtass egy kis kukoricát, és igyál egy kis bort. Én ezt csinálnám, ha csak az enyém lenne a ház.

Christine úgy viselkedett, mintha én valami csábosan nagyvilági életet élnék. Mintha az egyedüllét irigylésre méltó állapot lenne. Nem az. Bármit megadnék, ha visszamehetnék az időben. Hogy népes legyen a ház, és zsúfolt a napirend, mint az övé. De nem szóltam, csak elmosolyodtam.

– Igen, talán ezt fogom tenni. – Komolyan, nem is hangzott olyan rosszul.

Egy kinti asztalnál ültünk. Utánanéztem egy fiatal nőnek, aki babakocsit tolva kocogott el mellettünk. Fedett kocsí volt, nem láhattam benne a gyermeket. A nő arcára pillantottam. Sötét hajú volt, világos bőré, hús-egynéhány.

Egy pillanatig elgondolkodtam, hogy te voltál-e.

Fogalmam sem volt, milyen a külsőd, vagy mennyi idős vagy. Mivel tudtam, hogy kisbabád van, fiatal nőnek képzeltelek el, pedig hát sok olyan nő lehet, aki későbbre halasztja a gyerekvállalást. Továbbá nem volt okom azt hinni, hogy ez a baba itt egyke.

Egész fészked van, vagy csak ez az egy?

Férjnél voltál?

A közelben laktál?

Gondolatok örvénylettek az agyamban.

Egy dologban bizonyos voltam: te nem azt tervezgetted, hogy bor és pattogatott kukorica lesz a vacsora.

Vélhetőleg azt tervezed, hogy valami finomat főzöl a családnak. Valami egyszerűt, például főtt tésztát, mivel baba van a háznál. Ki kell használnod az időt, tehát bedugod a hintába, vagy ami még jobb, addig főzöl, amíg szundikál. Aztán te és a férjed felváltva esztek, kézről-kézre adva a babátokat.

Csendesen mosolyogtam, mert eszembe jutott, hogy ezt csináltuk éjszakánként, amikor Aaron újszülött volt. Nem hiszem, hogy akár egyszer is ettem volna főtt ételt az első két év alatt. Akkoriban tulajdonképpen bosszantó volt. Nem is tudom, miért melegedtem át és érzékenyültem el az emlékétől.

Rendelés után Christine felhajtotta a borát, és gyanakodva sandított rám. – Mi van veled? Olyan csendes vagy ma.

Nem terveztem, hogy beszámolok neki rólad, mégis kiszaladt a számon: – Van Folsomban egy másik Kelly Medina.

Úgy grimaszolt, mintha összegyűrték volna az arcát.

– Hogy érted ezt? Mármint egy alteregód vagy ilyesmi? Tudod, mit mondanak: mindenkinek van egy hasonmása.

Nem tudtam, hogy ez igaz-e. Azt se tudtam, kik azok, akik mondják. – Nem, nem olyan, aki hasonlít rám. Úgy értem, hogy van egy másik nő, akit ugyanígy hívnak.

– Ó! – Csalódott képet vágott. – Hát, a Kelly elég gyakori név. Én is folyton összefutok Christine-ekkel.

– De olyannal összefutottál már, akinek a vezetékneve is ugyanaz volt, ami a tied?

A fejét rázta. – Hát, nem, de biztosan vannak ilyenek.

– Lehet. – Vállat vontam. – De nem a te városodban laknak, nem ugyanabba az edzőterembe járnak, és nem ugyanahhoz a gyermekorvoshoz viszik a srácukat.

– Tessék? – Összehúzta a szemöldökét, és csücsörített.

– Bizony! – bólintottam. Végre-valahára reagált. – Ma reggel felhívtak az orvos rendelőjéből, és figyelmeztettek, hogy ne felejtsem el bevinni a babámat a megbeszélt időpontban. Aztán meg azt mondták, hogy nem a jó Kellyt hívták.

– Vagy talán gikszer volt a rendszerben – vélekedett Christine. – Amikor a fogászati rendelőben dolgoztam, egyszer kiküldtük az évekkel korábbi emlékeztetőket.

A fejemet ráztam. – Nem, ez nem olyan volt. Azt mondták, új páciens.

– Ó, szóval Kelly Medina a baba?

Hallgattam, és egy másodpercig azon töprengtem, lehet-e ez a helyzet. Felnőttnek képzeltelek, de lehet, hogy félreértettem az egészet? Lehetséges, hogy te a gyerek vagy, nem a mama? Kissé elmosódott előttem a világ, fájdalom szurkálta a szememet.

Nem. Nem lehet. A nővér, a Nancy vagy kicsoda megmondta, hogy a gyereked a páciens. És a lány az edzőteremben azt mondta, rád, hogy hölgy. Ugye, azt?

Hunyorogtam, hogy kitisztuljon a látásom. Igen, biztos, hogy azt mondta.

– Kelly! Jól vagy? – Christine szigorúan nézett rám. – Ennyire felzaklatott a telefon? – Intett a pincérnőnek. – Hadd rendeljek neked egy italt. Csak egyet. Segít ellazulni.

Nemet akartam mondani, mégis arra eszméltem, hogy bólogatok. Én igazán próbáltam visszavenni, ezek csak üres kalóriák, amelyekre nincsen szükségem. Viszont egy pohár se nem oszt, se nem szoroz. Különbön is, rendeltem salátát. Legfeljebb ma este nem iszom több bort.

Mikor a pincér elém tette a bort, azt terveztem, hogy lassan elszopogatom, végül azonban olyan móhón hajtottam fel, ahogy a kutya lefetyeli a tálból a vizet, miután kifutkosta magát a hőségben. Testem azonnal átmelegedett, gondolataim felpuhultak. Nem kellett volna olyan gyorsan innom. Amikor kihozták

a salátámat, reszkető kézzel felkaptam a villámat, és lenyeltem pár falatot, hátha attól összeszedem magamat.

Olyan íze volt, mint a papírnak.

Az öntetet gusztáltam.

Áh, fene belé! Derekasan meglocsoltam a salátát, és tovább ettem. *Így már jobb!*

– Várj, amíg megtudod, hogy összekaptunk Joellel múltkor este – mondta Christine a salátáját csipegetve. Megfigyeltem, hogy nem tett öntetet rá. – Szememre hányta, hogy mennyi pénzt költök ennivalóra! – Harapott egy morzsányit a salátából. – Ennivalóra! – ismételte hangosabban. – El tudod ezt hinni? Nem cipőket vásárolok ötösével!

Felnéztem rá, félrehajtottam a fejem.

Cinkosan mosolygott.

– Oké, lehet, hogy talán vásárolok, de Joel nem azért dühöngött. Az ennivaló miatt dühöngött. Figyelj, az egész családnak veszem. Nem kell kizárólag a Whole Foodsban vásárolni. Más családoknak a Costco vagy a WinCo is jó. Mire én: – Szóval attól borulsz ki, hogy egészséges kajával etetem a családomat? Jól hallottam? Szívesebben tartanád őket üdítőn meg chipsen?

Bólogattam, mintha megérteném, pedig nem. Rafael tanári fizetéséből mi sose engedhettük meg magunknak, hogy a Whole Foodsban vásároljunk.

A poharamért nyúltam, de üres volt. *Huh! Hát ez gyorsan lement.*

– Ó, egy pillanat! – Christine lehajolt, kotorászni kezdett a lábához tett táskájában. – Már letették. –

Főlegyen esedgett, elkerekedő szemmel nézte a kijelzőt. – Maddie iskolája. Üzenetet hagytak. – Bocsánatkérő pillantást vetett rám. – Elnézést. Csak egy perc.

– Semmi gond. – Kiszáradt a szám. A vizemért nyúltam. Hunyorogtam, és bántam, hogy otthon felejtettem a napszemüveget. A nap percről percre fényesebben sütött. Egyre melegebb lett.

– Jaj, ne! Maddie megsérült tesiórán! – Christine hátratolta a székét. – Komolyan sajnálom, de rohanom kell.

Legyintettem. – Ne izgulj, megértem. Emlékszel? Te is ott voltál velem, amikor Aaronnak kificamodott az uja.

– Úgy van. Reméljük, Maddie-vel nem az történt. – A vállára akasztotta a táskát és az asztalra nézett. – Francba, még nem is fizettünk! Mindjárt megnézem, van-e nálam kápé.

– Ne, hagyd csak, majd én elintézem.

Habozott. – Bizti?

Bólintottam. – Persze.

– Oké, kösz. Majd üzenek. Oké? – Még mindig olyan nyugtalan volt az arca, fogalmam sem volt, miért. Én jól éreztem magam. Ezúttal talán Maddie-ért aggódott. *Igen, ez logikus.*

Ahogy figyeltem a távozását, gondolataim visszaszálltak a naphoz, amikor Aaron kificamította az ujját. Aznap Christine-nel és néhány anyukával egy mimózas villásreggelen voltunk. Christine születéshónapja volt (igen, ő az egész hónapot megünnepli), és ragaszkodott hozzá, hogy igyak vele egy koktélt. A második

mimózámnál tartottam, amikor telefonáltak az iskolából. Csak annyit mondtak, hogy Aaronnak megsérült az ujjja, amikor kosarazott ebédidőben. Mérgelődtem, amíg meg nem láttam Aaront. Az arca hamuszürke volt, a foga vacogott, és egész testében reszketett. A kisujja furcsa szögbe fordult, és jóval hosszabb volt a kelleténél.

Olyan sokat kellett várni az orvosra, hogy a végén alig kaptam levegőt. A szívem megszakadt, hogy néznie kell a fiam szenvedését. Mindent elkövettem, hogy megnevettesem vagy megmosolyogtassam, hogy eltereljem a figyelmét. Ám túl nagy volt a kín. De Aaron hőiesen tűrte.

Mint egy veterán, mondta az orvos.

– Hozhatok még valamit? – A pincérnő megjelent mellettem, félbeszakította az emléket.

Kinyitottam a számat, hogy kérjem a számlát. Aztán eszembe jutott az üres házam. Hátradőltem, és azt mondtam: – Még egy pohár bort legyen szíves!

Egészen estig nem gondoltam rád.

A délután egybefolyt. Több bort ittam, mint szándékoztam, és végül hazamentem. Aztán elaludtam pár órára, és kihagytam Rafael hívását, akinek közben lejárt a munkaideje.

Küldött egy sms-t, hogy elmennek valahová néhány kollégájával, és később majd ismét próbálkozik.

Christine is küldött sms-t, hogy Maddie jól van, csak megrándult a csuklója.

Mikor a nap eltűnt, és feketeség borította be az eget, a konyhába indultam, hogy egyek valamit. A fejem kalapált, a torkom kapart, a nyelvem felpuffedt. Nyakaltam a vizet, aztán elővettem egy doboz sós kekszet, és beleharaptam az egyikbe.

Halk gyerekhang ütötte meg a fületem. Az ablak felé fordultam. Az utca másik oldalán, a szembeszomszéd előkertjében egy asszony kergetett két kisgyereket. Az asszony, aki ott lakott, túl volt a hetvenen. Minden bizonnyal a lánya és az unokái lehettek.

És akkor sodródtak hozzád a gondolataim.

Találgattam, hogy vannak-e rokonaid a városban. Kiesztem, hogy nemrég kellett ideköltöznöd, mert útjaink a mai napig nem keresztezték egymást. Talán azért jöttél, hogy közelebb legyél a családdhoz.

Mi eredetileg azért költöztünk ide, hogy a szüleim mellett legyünk, de ők már elmentek.

Pillantásom megállapodott a laptopomon az étkezőasztalon. A hunyorgó kis fényből láttam, hogy fel van töltve. A szívem gyorsabban kezdett verni.

Biztosra vettem, hogy fent vagy a közösségi portálokon. Mostanában mindenki ott van. Még nekem is volt Facebook és Instagram fiókom. Azért regisztráltam, hogy nyomon kövessem Aaront, de aztán fent ragadtam. Mostanra valószínűleg többet posztoltam, mint kellett volna.

Kezemben a vízzel odamentem az asztalhoz. Felnyitottam a laptopomat. Zümmögve életre kelt, meleg áradt belőle. Bejelentkeztem a Facebookra, rákerestem Kelly Medinára. Felugrott több tucat.

Ki gondolta volna, hogy ilyen sokan viselik az én nevemet?

A mindenit, ez eltarthat egy darabig!

Végiggörgettem mindet, de egyikről sem gondoltam, hogy te lennél az. Először is, egyik sem errefelé lakott, és csak kettőnek volt kisgyereke.

Következőnek az Instagrammal próbálkoztam, de azon még nehezebb volt navigálni.

Bosszúsan hátradőltem. Itt kell lenned valahol! Akkor miért nem talállak?

HARMADIK FEJEZET

A TÁVOLBAN EGY DAL SZÓLT, VALAMI ISMERŐS. NEM tudtam, honnan, de azt igen, hogy milliószor hallottam már. Ott volt a nyelvem hegyén a címe. Elfogott a nosztalgia, meghitten és melegen, mint egy nagy, macis ölelés. Ugyanakkor rossz előérzetem támadt, türelmetlenséget éreztem, mintha kezek tolnának oda, ahova nem akarok menni.

Mire nagy nehezen kinyitottam a szememet, megbolondult a világ. Sötét volt. Az arcom ragadt. Felültem, megdörzsöltem a bőrömet. Lenéztem az asztal sötét deszkájára. A laptop. Tekintetem végigkutatta a félhomályos konyhát.

A dal hangosabb lett. Közelebből szólt. Tisztában. Ó. igen! „I Know You Want Me”, Pitbulltól. Rafael a világ legjobb viccének tartotta, amikor beprogramozta csengőhangnak a mobilomon.

Sietve felkaptam.

– Halló! – feleltem gyorsan, mielőtt letehetne volna. Karcos volt a hangom, mintha homokot ettem volna.

– Bocs! Felkeltettek? – Tompa volt a hangja, a szavak kissé elmosódtak.

Hunyorogva néztem a mikrosütő óráját. Éjfél elmúlt. – Most végeztél?

– Igen, Franknek születésnapja volt, úgyhogy elmentünk a srácokkal, ünnepelni – mondta. – Hát te? Nem vetted fel, amikor korábban hívtalak.

– Ó! Bocs! – Meg se fordult a fejemben, hogy eláruljam, aludtam délután. Mindig felhánytorgatná. – Christine-nel voltam.

– Helyes! – Remény volt a hangjában. – Jól érezték magatokat?

– Igen! – ásítottam.

– Mintha fáradt lennél – jegyezte meg.

– Elvégre éjszaka van – feleltem gunyorosan, és rögtön lelkifurdalásom lett. Olyan volt, mintha veszekedni akarnék, pedig Isten a tanúm, hogy semmi szükség nem volt rá. Nem kellett nekünk okokat keresni a veszekedésre, megtaláltak azok minket maguktól.

– Bocs! Akkor nem is zavarlak tovább.

– Á, most már úgyis ébren vagyok – próbáltam békülni. – Van valami, amiről beszélni akartál? – Nem rá vallott, hogy ilyen későn telefonáljon. Ha nem tudott beszélni velem, általában másnapra halasztotta a beszélgetést.

– Nem, nem igazán. Csak hallani akartam a hangodat, mielőtt lefekszem.

Régen mindig ilyeneket mondott. Még akkor, amikor együtt jártunk, vagy közvetlenül az esküvőnk

után. Ez megdöbbsentett. Most már komolyan bántam a gúnyos megjegyzésemet. Úgy megenyhültem iránta, ami hónapok óta nem fordult elő velem. Nem tudtam, hogy a szavai tették-e, vagy a bor. Bizonyára a kettő keveréke. Kinyitottam a számat, valami kedvessel akartam válaszolni, de nem jöttek a szavak. Olyan régen voltunk romantikus vagy szerelmes hangulatban, mintha elvesztettem volna rá a képességet. Csüggedten motyogva kívántam gyors jóéjszákát, aztán letettem.

Aztán fintorogva körülnéztem.

Csakugyan elaludtam a konyhaasztalnál?

Olyan zavaros volt minden. Kényszerítettem magamat, hogy felálljak, elindultam az emeletre. Elalvás előtt az volt az utolsó gondolatom, hogy egy szót se szóltam Rafaelnek rólad.

Ellopták a kocsimat.

Nem volt a felhajtón, sem a garázsban nem parkolt a járda mellett. Még végig is mentem az utcán.

Álltam a tornácon, bámultam az üres felhajtót, tekintetem körbejárta a formátlan olajfoltot a betonon, és bepánikoltam, reszketni kezdtem.

Remegő kézzel kivettem a zsebemből a mobilomat, és felhívtam Rafaelt. Mikor bekapcsolt a hangposta, kínomban nyögtem egyet.

Legörgettem a névlistámat, kezem megállt Aaron neve és képe fölött. Rám mosolygott. A szívem erősen kalapált. Rákattintottam a nevére. A telefon csengett és csengett, majd amikor bekapcsolt a hangpostája, vé-

gighallgattam az üzenetet a sípszóig, és aztán kinyomtam.

Aaron nem segíthet rajtam.

Egyikük sem segíthet.

Nem voltak itt, tehát magamnak kellett megoldani. Nem mintha ebben lett volna valami új. Éppen tárcsázni akartam a rendőrséget, amikor kopogtattak. Összerázkódtam, a pulzusom megugrott, feltéptem az ajtót.

Christine állt a tornácon, testhez tapadó farmerben, bokacsizmában, lenge fehér blúzban és vidáman mosolygott. – Jó reggelt! – trillázta.

Fellélegeztem, idegeim kissé megnyugodtak, mellkasomban lazult a szorítás. – Ó, hála Istennek, hogy itt vagy! – Megragadtam a karját, bevonszoltam a házba, becsaptam az ajtót.

– Mi a baj? – kérdezte nagy szemekkel.

– Ellopták a kocsimat!

Felkacagott. – Ugyan, dehogy lopták el!

Miféle válasz volt ez? – De igen! Nincs itt!

– Hát persze hogy nincsen, te csacsi! Tegnap taxival mentél haza az étteremből. Ezért vagyok itt. Tegnap este sms-t küldtél, és arra kértél, hogy reggel jöjjenek át hozzád, hogy elmehessünk a kocsidért.

Megkövültem, tekintetem visszavándorolt a konyhába, ahol nyitva állt a laptop, a félig üres vizespohár mellett. Az agyam próbálta összeállítani az előző nap eseményeit.

Hát persze! A bor. A spicc. A szédülés. A taxi.

Most már emlékeztem.

Istenem, alig bírtam elhinni, hogy majdnem felhívtam a zsarukat. Azt gondolták volna, hogy őrült vagyok. Hála Istennek, hogy Christine beállított!

– Jól vagy? – Christine közelebb lépett, gondterhelten ráncolva a homlokát. Annyira belefáradtam már, hogy így néz rám!

Nevetve ráztam a fejemet. – Csak hülyéskedtem! Hát persze, hogy emlékszem a taxira! Csak téged akartalak húzni!

– Akkor oké. – Mosolygott, de nem őszintén.

Még mindig aggodalmas volt a nézése, amit olyan jól ismertem.

– Hát akkor gyerünk a kocsimért! – Kimentem az első ajtón, összedörzsöltem a tenyeremet.

Christine nem követett. – Kel, még mindig pizzamában vagy.

Ha arról próbáltam meggyőzni, hogy minden oké, akkor pocsék munkát végeztem. Felrohantam az emeletre, hogy átöltözzek. Ujjaim elmerevedtek alvás közben a billentyűzeten, és a szemem fáradt volt, mert órákon át bámultam az erős fényű képernyőt a sötét éjszakában. Nem is emlékszem, hogy utoljára mikor maradtam fent sokáig a számítógép mellett. Talán akkor, amikor Aaron még középiskolás volt. Ha évnnyitóra vagy diákbálra ment, egész éjszaka az ő és a barátai Facebook oldalát böngésztem, hogy lássam, miket posztolnak egymásnak.

De ez más volt.

Ezúttal téged kerestelek.

Megtudtam, hogy a nevünk nem ritkaság. Sőt, egész gyakori név. Még két férfi is volt a Kelly Medinának között.

Tehát semmit sem jelentett, hogy egyforma a nevünk.

Idegen voltál.

Nem több, nem kevesebb.

Öltözködés közben megegyeztem magammal, hogy felhagyok ezzel az ostoba mániával. Továbblépek. Nem kereslek. Nem gondolkozom rólad.

Egyszerűen nem.

Amikor előjöttem a szobámból, könnyebbnek éreztem magamat, mint korábban. A levegő szabadon járt a tüdőmben. A kocsimat nem lopták el. Nem tolazkodtál be a gondolataimba. Világomban ismét rendbe jött minden.

– Kész vagy? – kérdezte Christine, amikor lejutottam a lépcsőn.

– Igen!

– Pazar. – A bejárathoz indultam. – Arra gondoltam, hogy útközben beugrunk egy lattéért. Meghalok egy kávéért. A szó szoros értelmében.

Mosolyogtam. – A kávé jó ötlet.

A Peet'sben beszereztük a lattét, azután a folsomi óvárosba indultunk, ahol az autóm parkolt. Christine az egyik kezével a poharat, a másikkal a kormányt fogta vezetés közben. Ha én csinálnám ezt, a kávé az ölemben kötne ki. De az ő mozgása mindig is kevesebb és összehangoltabb volt az enyémnél. Akkor látszott a legjobban, amikor jógáztunk.

– El kell mondanom neked, milyen furcsát mondott az éjszaka Rafael.

– Igen? – Kissé felém fordította a törzsét, és felvonta a szemöldökét.

– Raf felhívott kábé éjfélkor, miután megjött a kiruccanásból a barátaival.

Összevonta a szemöldökét. – Miféle barátaival?

Tudtam, mit kérdez Christine. Ugyanez a gondolat megfordult az én fejemben is, de csak vállat vontam, mintha cseppet sem izgulnék. Mintha naiv lennék, és annyira nem tudnék Raf életéről az iskolán kívül, mint ahogy ő hiszi rólam. – Hát csak a többi professzorral. – Raf nem mondta, kikkel, de feltételeztem, hogy a szokásos társaság: Jon, Adam, Mark, talán még esetleg Keith. De Christine-nek nincsen szüksége ezekre a részletekre. Különben sem ismeri egyiket sem. – Születésnapja volt valamelyiknek. Na szóval, egész édes volt. Azt mondta, csak hallani akarta a hangomat, mielőtt lefekszik.

– És ez olyan furcsa?

– Hát szóval pár éve még nem lett volna az, de most már igen. Mert már sose mond ilyen romantikus dolgokat.

– Ivott?

Bólintottam.

– Na, ez a megfejtés. A pasik akkor lesznek ilyenek, ha részegek. Ha otthon lett volna, bedülöngél veled az ágyba, és biztos bepróbálkozik.

Komorán bámultam a kezemet. Christine-nek igaz van. Ostoba voltam, hogy mást hittem.

– De biztos vagyok benne, hogy komolyan gondolta – tette hozzá Christine, mintha a gondolataimban olvasna. – Tudod, Kel, hogy Raf szeret téged. Éppen csak egy nagyon rázós időszakban vagy. – Elhallgatott, összeszorította az ajkát. Pirosat kaptunk, Christine megállt, felém fordította a fejét. – Ami történt... – Görcsösen nyelt. – Szóval, időbe telik felgyógyulni belőle. Jársz még ahhoz a pszichiáterhez?

Fészkelődtem, ittam még egy korty kávé. A kezem kissé reszketett. Már eléggé elszoktam a koffeintől. – Természetesen. Nincs választásom. Feltétel volt, emlékszel?

– De jót tesz, ugye? Segít rajtad?

– Gondolom. – Kibámultam az ablakon, és dr. Hillerman áporodott rendelőjére, kefeszemöldökére gondoltam. Segített rajtam? Kétségtelenül javultam, de nem hiszem, hogy az ő érdeme volt.

Befordultunk a sarkon, és megláttam az autómat. Kiegyenesedtem az ülésben. Christine beállt a kocsim mögé, amint leparkolt, kinyitottam az ajtót, és kiszálltam.

– Kösz, Christine, hálás vagyok neked – mondtam, aztán becsuktam az ajtót, és siettem az autómhoz. A belsejének olyan szaga volt, mint a nyirkos földnek. Bekapcsoltam a motort, és résnyire nyitottam egy ablakot, hogy beengedjem a friss levegőt.

Christine intett, miközben elhúzott. Visszaintettem.

Éppen indulni akartam, amikor jelzett az anyós-
ülésen heverő mobil. A kijelzőre pillantva láttam,
hogy Facebook-üzenet:

Kelly Medina visszajelölt a barátjának!

Mi van?

A mobilért kaptam.

Arra gondoltam, hogy talán mégis megtalálталak.

De mikor rákattintottam, láttam, hogy nem te
vagy. Hanem egy Kelly Medina nevű pasi. Véletlenül
rákattinthatam görgetés közben. *Francia!*

Nem tartottam be az ígéretet, amit ebéd közben
tettem magamnak. Nemcsak az étteremben ittam egy
pohárnál többet, de este otthon még két pohárral be-
dobtam.

Ezért mondta mindig Aaron, hogy vagy ivás, vagy
Facebook. Számát se tudom a lányoknak, akik hü-
lyeségeket posztoltak az oldalára késő éjszaka, vagy
véletlenül lájkolták egy több hónapos fotóját. Ő jót
nevetett rajtuk, de én figyelmeztettem, hogy ne ug-
rassa őket ilyesmikért. Így is épp eléggé restellhették
magukat.

Töröltem az oldalamról az idegen embert, és visz-
szadobtam a mobilomat az anyósülésre. Jó, hogy úgy
döntöttem, felhagyok a kereséssel. Világos, hogy
meggondolatlanul és fejetlenül viselkedek miattad.

Pedig annyira igyekeztem, hogy egyik se legyenek.

A következő két napban elfoglaltam magamat. Jártam az edzőterembe, a könyvtárba, vásároltam. Nem ke-restelek. Sőt, nem is nagyon gondoltam rád.

Ezért el kell hinned nekem, ha azt mondom, hogy nem azért mentem el a gyermekorvosi rendelőbe, mert téged akartalak látni. Nem előre megfontolt szándékkal történt. Megállapodtam magammal, hogy nem gondolok rád, és eltökélt szándékom volt így is tenni.

De aztán eljött a péntek, és minden megváltozott.

Azt terveztem, hogy tízkor találkozom Christine-nel, és megyünk jógázni. De nem tudtam kivenni a fejemből azt a hívást dr. Cramer rendelőjéből, amely emlékeztetett a megbeszélt időpontra. A recepciós szavai végtelenített szalagon játszották le magukat a fejemben:

Azért telefonálok, hogy el ne felejtsd, hogy e hét pénteken délelőtt tízkor babakontroll!

A gyereke az új páciensünk.

Fogalmam sincs, hogyan történhetett. Talán a rendszer keverte össze a számaikat.

Kizárólag azért hagytam fel a kereséssel, mert aggódtam, hogy rögeszmés, kukkoló, beteges vagyok, meg mit tudom én, miféle szavakat használt még rám a pszichiáter. De nem erről volt szó.

Te voltál az, aki odajöttél hozzám. Nem fordítva. Ugyanabban az edzőterembe jártál. Ugyanahhoz a gyermekorvoshoz vitted a babádat. A városomba költöztél.

Té iktattad be magadat az életembe.

Én csak kíváncsi voltam. Látni akartam, milyen vagy. Elvégre az én nevemet viselted, ugyanolyan kedvteléseid voltak, ugyanaz volt az orvosod. Mintha másoltál volna engem.

Nem volt jogom a kíváncsiságra?

Komolyan, mi bajom történhetett volna, ha oda-megyek a rendelőbe, és egy pillantást vetek rád? Mi lenne, ha még hasonlítanánk is? Nem lenne tiszta örület? Meg aztán majd belehaltam, úgy szerettem volna tudni, fiú-e a babád, vagy lány. Egyszerű kíváncsiság volt, és ennyi.

Semmi sötét vagy bizarr.

Ez normális volt.

Teljesen normális.

Igen, éppen csak odaállok a parkolóba, nézelődöm egy kicsit, aztán spuri. Senkinek sem lesz belőle baja.

Legalábbis ez volt a terv.